

— Защо, защо?.. — пошъпна неголно тя, все още замаяна и недоумъваща. — Защо? Бодуене... Какво съмъ ти сторила? Не ми ли вѣрвашъ? Кажи! Безумно е това, което вършишъ! Опомни се! — тя отново отиде при него, наведе се надъ главата му, погали коситѣ му. — Боишъ ли се? Отъ измама ли се страхувашъ? Нима не виждашъ, че те обичамъ? Само тебе и никого друго не съмъ обичала... Какво? — тя се дръпна назадъ и го загледа съ широко отворени очи.

Императорътъ бѣ станалъ и се бѣ отправилъ къмъ вратата. Застана до нея и я посочи съ прѣстъ.

— Стига! Казахъ ви. Единъ рицаръ не може да се ожени за една жена, която предава мъжа си, която тайно отъ него прави заговоръ съ враговетѣ му. — Той сложи рѣжка на гърдитѣ си. — Кълна ви се въ света Мария, че Бодуенъ Фландърски никога нѣма да се опетни да приеме такива нечестиви предложения. По-скоро цѣлъ животъ ще стоя въ тази тъмница, но нѣма коварно да измамя благородния мъжъ, който ми дари приятелството и довѣрнето си, като му отнема жената, тогава когато той, далечъ отъ тука, брани родната си земя... Вѣрвете си, госпожо!

Сякашъ мълния бѣ сразила куманката. Въ гласа му надничаше неизказано презрение. За мигъ тя се олюлъ, като че щѣше да рухне на пода. Тежката обида я улучи право въ сърдцето. Жестокитѣ укори я жегнаха като нагорещено желѣзо. Горчивъ свѣтъ накара лицето ѝ да потъмнѣе като нощъ. Всичко се рушеше наоколо ѝ. И внезапно цѣлата ѝ любовъ, всичкиятъ ѝ копнежъ се превърнаха въ дива умраза. Яростъ заклокочи въ гърдитѣ ѝ, задави гърлото ѝ. Грозенъ и безуменъ смѣхъ изкриви устата ѝ. Рѣцетѣ ѝ заканително се свиха. Безъ да може да продума ни дума, тя смъкна капишона надъ лицето си, изтича до вратата, отвори я и изчезна.

Бодуенъ въздъхна дълбоко, затвори очи, опрѣ се до стената и дълго стоя така, тревоженъ и замисленъ.

Полека-лека сърдцето му се успокои. Ведрина изплува по лицето му.

Чиста отъ всѣкакъвъ грѣхъ, душата му сияеше като снѣженъ кринъ.